

L'ALTRA MIRADA

SOBRE RODES

Les expectatives de tenir un cognom de pes

Hi ha una dita que diu que els testos s'assemblen a les olles, és a dir, que en bona mesura els fills s'assemblen als seus pares. Es pot fer servir pel que fa al físic, però que també al caràcter, la manera de ser o les habilitats que cadascú pugui tenir. Els pares són els referents quan som petits (i no tan petits) i, per tant, un mirall en qui veure'ns reflectits. Però a vegades tenir pares o germans que hagin destacat pot generar unes expectatives complicades de gestionar. Mick Schumacher en pot donar fe. Està clar que decidir ser pilot quan ets el fill de l'home més exitós de la història de la Fórmula 1 no comportarà un camí fàcil. Aquesta setmana, durant els tests al circuit de Bahrain, ha pujat per primer cop a un F1. I no a un F1 qualsevol: a un Ferrari. I això representava que, dotze anys i vuit mesos després, un monoplaça de l'escuderia italiana era pilotat de nou per un Schumacher. El debut del jove alemany va captar tota l'atenció, deixant fins i tot en segon terme el retorn de Fernando Alonso, que després de retirar-se va posar-se al volant d'un McLaren per fer tests per a Pirelli. "He vingut aquí a divertir-me i ho he fet al 100%. Ja veieu que estic somrient molt, he gaudit molt, sobretot durant les últimes voltes", deia Mick Schumacher, que va estar acompanyat per la seva mare, Corinna.

Schumacher, guanyador de la F3 europea l'any passat (el seu pare va guanyar aquesta competició el 1990), està disputant aquest any la F2 de la FIA i des del gener forma part de l'Acadèmia de Pilots de Ferrari, escuderia amb la qual el seu pare va guanyar cinc dels set títols de campió del món que va aixecar. Una acadèmia d'on ha sortit, entre molts altres, Charles Leclerc, un dels pilots cridats a marcar diferències aquesta temporada. El monegasc, de fet, també va disputar les categories inferiors amb l'equip Prema Racing, amb què Mick Schumacher va començar a córrer el 2016 i on encara segueix. El director d'aquesta escuderia, René Rosin, ha dit d'ell que és "un pilot extremadament talentós". No cal dir que, com que té el cognom que té, no és d'estranyar que Mick Schumacher tingui moltes més ajudes econòmiques que alguns dels joves amb els quals pot compartir gralla de sortida (i els diners són una part fonamental d'aquest esport), però també tindrà molta més pressió. Les expectatives per veure'l a la pista demostrant si ha heretat el talent del seu pare li poden jugar una mala passada. De moment, l'entorn el protegeix, mentre que Ferrari (que va aconseguir que el jove es decidís per la seva acadèmia en comptes del programa de joves pilots de Mercedes, equip on el seu pare va retirar-se definitivament) ja somia en tornar a tenir un Schumacher campió del món. —

NURIA GARCÍA
PERIODISTA

Clàudia Galícia arribant a la meta ahir a Madonna di Campiglio. FEDME

TONI PADILLA / NURIA GARCÍA
BARCELONA

Les mil vides de la irreductible Clàudia Galícia

Clàudia Galícia ha tancat aquest cap de setmana la millor temporada de la seva carrera sobre esquís, després d'acabar al capdamunt de la classificació general de la Copa del Món d'esquí de muntanya, un èxit històric que afegeix a un or i dues plataes en els Campionats del Món i tres ors en els Campionats d'Espanya. "És un somni fet realitat", deia l'atleta de Torelló, incansable després d'una trajectòria ben diferent de la de les rivals, ja que va començar a competir tard, compaginant aquesta disciplina amb altres esports. Galícia, però, va aconseguir convertir-se en la segona catalana a guanyar la general de la Copa del Món, després de Mireia Miró, l'any 2011.

Galícia compagina l'esquí de muntanya quan hi ha neu amb la bicicleta de muntanya la resta de la temporada. Tot això sense deixar de ser arquitecta tècnica. "Soc autònoma, i això fa que pugui organitzar-me la feina. Tinc flexibilitat però alhora tinc responsabilitats. Ho compagino bé, m'entreno unes 15 hores a la setmana", deia a l'ARA fa uns mesos l'atleta de Torelló, que va començar a competir al primer nivell fa només fa sis anys. "Vaig practicar esquí alpi durant la infància, però, tot i ser competitiva, era massa mandrosa. Quan vaig començar la facultat ho vaig deixar. Un cop acabada la vida universitària, la meua parella feia esport i m'hi vaig engan-

xar. El gen competitiu sempre l'he tingut, i quan vaig veure que podia tornar-me a posar el dorsal de seguida me'n van venir ganes", explica una lluitadora que va aconseguir, curiosament, el seu primer gran èxit sobre rodes. L'any 2013, quan ja tenia decidit participar en la Copa del Món d'esquí de muntanya, es va lesionar. Però poc després li va tocar una inscripció a la Titan Desert, la prestigiosa cursa de bicicleta de muntanya que es fa al Marroc. "En aquell moment l'únic que podia fer era pedalar. Caminava amb crossets, però pujava a la bici i no em feia mal, era curiós", recorda. Sense experi-

Clàudia Galícia és la segona catalana que guanya la Copa del Món d'esquí de muntanya

ència i amb dolor quan baixava de la *mountain bike*, va guanyar en categoria femenina. Galícia va aprendre molt, durant aquells dies de calor i sorra. Una experiència que li ha servit també per aprendre a competir millor sobre la neu.

Després d'aconseguir bons resultats els últims anys, aquest ha sigut el seu gran any a la Copa del Món. El camí cap a la glòria ja va començar des del principi, amb les tres primeres de les sis proves de la Copa del Món. Una competició formada per les modalitats esprint,

vertical i individual i en què Galícia va participar en cinc de les sis cites. Va aconseguir sis segons llocs en les tres primeres cites. En la primera, a Bischofshofen (Àustria) a mitjans de gener, en les modalitats esprint i individual; en la segona, a Font Blanca (Andorra), en les modalitats individual i vertical, i en la tercera, a Devolui (França), en individual i esprint. Felicitat màxima per a l'atleta de Torelló, l'única esquiadora de la Copa del Món que ha aconseguit podis en les tres disciplines de la competició durant la temporada.

Tot i no aconseguir mantenir els primers llocs en les altres dues cites de la Copa del Món a Disentis (Suïssa), amb un quart lloc en la individual i un novè en la vertical, i a Madonna di Campiglio (Itàlia), on va quedar fora de la final de la cursa d'esprint, l'osonenca va obtenir un setè lloc en la vertical i un onzè en la individual i va sumar els punts necessaris per proclamar-se guanyadora de la classificació general de la Copa del Món, segona en l'esprint i la individual i cinquena en la vertical. "Guanyar la general de la Copa del Món era un somni, era un objectiu, però sabia que era molt complicat. Havia fet un any segona i un altre tercera. Aquest cop he lluitat fins al final, així que estic molt satisfeta de guanyar aquesta Copa. Ara toca descansar, que ha sigut una temporada molt llarga", reconeix una atleta incansable. —